

efter at man har gennemført Anlægene af Øvelseslejrene og den nuværende Ordning overhovedet, vil være tilstrækkeligt. Tallet 490 er det Tal, man vil komme til, naar man regner med baade Hærens og Marinens Hospitaler. Der er ganske vist det at lægge Mærke til, at der naturligvis kan komme Perioder, da der er et noget større Antal syge. Disse Perioder synes dog at ville blive sjældne. Det er Perioder med store øjeblikkelige Efteraarsindkaldelser eller andet tilsvarende, og et meget stort Antal af de Sygdomstilfælde, der er Tale om, er i Virkeligheden overordentlig lette Tilfælde, dels Forkølelse, dels og i højere Grad vel daarlige Fødder og andet tilsvarende. Under saadanne Forhold vil det jo med den Ordning, der bliver paa de nye Hospitaler, meget vel kunne lade sig gøre at have ikke saa lidt flere Patienter paa Hospitalerne end dem, de under almindelige Forhold er beregnede paa. For selve Epidemisygehusets Vedkommende er der nu fuld Enighed om, at de 150 Pladser, man nu for Tiden har, er alt for mange i Forhold til de Krav, der under blot nogenlunde regelmæssige Forhold stilles, og at man derfor meget vel kan gaa ned til 75. Chefen for Garnisonssygehuset mener, at endog dette Tal er særdeles rundeligt beregnet, og at man, hvis det gælder om at indskrænke Sengeantallet, meget vel kunde regne med et noget ringere Antal. Altsaa, for Tallenes Vedkommende tror jeg ikke, at de Vanskeligheder vil vise sig, som det ærede Medlem nærede Bekymring for. Men ogsaa her vil det være naturligere at forelægge Udvalget Beregningerne i Stedet for at drøfte dem her i dette Øjeblik. Og med Hensyn til Pladsen derude var det ærede Medlem af samme Opfattelse, som Ministeriet har været, nemlig at denne Plads, saaledes som her beregnet, er fuldt tilstrækkelig til Opførelse af det Hospital, der er Tale om.

Det ærede Medlem gjorde dernæst den Bemærkning, at naar man fra dette Tings og hans Meningsfællers Side i 1913 havde sluttet sig til Lovforslaget, var det som den bedst mulige Ordning, der paa dette Tidspunkt kunde gennemføres. Jeg har det Indtryk af det ærede Medlems Udtalelser, at han vil gaa ud fra den Opfattelse, at den Ordning, der nu foreslaas, er bedre. Den er altsaa nu opnaelig ogsaa i det andet Ting, og Ministeriet har sluttet sig til den, og vi vil da formentlig ogsaa kunne forvente det ærede Medlems og hans Meningsfællers Støtte til en Gennemførelse i Overensstemmelse dermed. Det ærede Medlem dvælede ved de finansielle Grunde og sagde,

at der maatte jo være en Forskel i Opfattelsen den Gang og nu. Dertil skal jeg svare, at den Gang regnede man med meget større Beløb paa 2—3 Mill. Kr. og havde Betænkkelighed derved. Saaledes som det nu beregnes, skulde Beløbet blive ikke saa lidt ringere, og da man dog staar overfor, at det er besluttet at ombygge det gamle Hospital med en Udgift, der er meget betydelig, med en saadan Udgift, at der, som det 2det ærede Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen) sagde, vel endogsaa kan regnes med, at det her foreslaaede ikke økonomisk stiller sig ugunstigere end Gennemførelsen af den allerede vedtagne Lov, kan jeg ikke se, at der er Grund til at nære finansielle Bekymringer ved at gaa den Vej, som Lovforslaget her foreslaar.

Dermed tror jeg at have gjort de Bemærkninger, det ærede Medlems Udtalelser gav Anledning til. Men maa jeg endnu sige, at det ærede Medlem udtalte, at det havde været ønskeligt, om der kunde være tilvejebragt Enighed indenfor Lægekorpset og mellem Lægekorpsets højere Repræsentanter. Jeg tror, at denne Verdens Erfaring viser, at det, naar der er Tale om Byggeforetagender, er meget vanskeligt at tilvejebringe Enighed indenfor Lægekorpset og indenfor Arkitekternes Kreds. Lægekorpset selv som saadant har taget sit Standpunkt meget bestemt, ganske overordentlig bestemt. Men der er Læger, ogsaa indenfor Lægekorpset, som har derfra afvigende Anskuelser. Man kunde naturligvis overfor Rigsdagen fremtræde med Lægekorpset som en Enhed, en Helhed paa den Maade, at man undertrykte afvigende Anskuelser. Det tror jeg imidlertid ikke er en heldig Fremgangsmaade. Da der altid vil findes saadanne afvigende Anskuelser, forekommer det mig nyttigere og mere hensigtsmæssigt, at der bliver Lejlighed til, at disse bliver klarlagt for Rigsdagen, saaledes at den paa Grundlag af disse kan tage sit Standpunkt.

Det har fra alle Sider været erkendt, at en Drøftelse her af selve Planerne ikke vil være hensigtsmæssig, men at den naturligt hører hjemme i Udvalget. Ministeriet vil selvfølgelig være villigt til at give alle fornødne Oplysninger. Jeg haaber da, at det skal kunne lykkes at komme til en Forstaelse og Klarhed over, hvilken Plan man maatte foretrække. Det er min Opfattelse, at disse Planer i og for sig alle vilde kunne anvendes, og at alle vilde kunne give et tilfredsstillende Resultat. Jeg lægger derfor ikke saa særdeles megen Vægt paa, om den ene eller anden Plan bliver den,